

HUMANIST

[Fra 02/16.](#)

Ideen om at hvite europeere er etterkommere av Det gamle testamentes jødiske stammer har gitt næring til både maktkritikere og imperialister, israelf venner og antisemitter. John Færseth dro til Sørlandet på jakt etter Israels tapte stammer.

Mennesker har alltid latt seg fascinere av uløste gåter, enten det dreier seg om «koder» i Shakespeares skuespill eller hvem som egentlig var Jack the Ripper. En av gåtene som har levd lengst, i hvert fall i den jødisk-kristne delen av verden, er Bibelens beretninger om Israels ti «tapte stammer». I århundrenes løp har både jødiske og kristne reisende lett etter de forsvunne israellittene i Arabia, Kina og India og til og med så langt borte som Amerika og Australia.

Listen over dem som har stått frem som etterkommere er lang, og blant nyere eksempler finner vi både afrikanske stammer og lederen for det amerikanske Nation of Islam, Louis Farakhan. Men det har satt mest spor etter seg blant hvite europeere som mener seg å være etterkommere etter disse mystiske israellittene.

I «lyslandet»

Tanken om at de tapte stammene er opphavet til europeisk sivilisasjon er en underjordisk bekk som fra tid til annen har piplet til overflaten på de merkeligste steder. Som i dagens Norge. Derfor sitter jeg en regnværs morgen i februar og halvsover på bussen til Grimstad.

Som avtalt møter Oddvar Berge meg holdeplassen ved Øygårdsdalen. Berge er i sekstiårene, med et fyldig, mørkebrunt skjegg. «Fred fra Israels Gud i Jesu navn og den Hellige Ånds kraft og ild», smiler han idet han tar meg i hånden. Så kjører vi mot sentrum.

Kafélokalet som huser organisasjonen NORIEL, som arbeider for økt samkvem mellom Norge og Israel og import av israelske varer, er romslig. Lysebrune bord og stoler gir assosiasjoner til et lærerværelse. På veggene henger plakater og bilder fra Det hellige land, på et lite bord ligger bøker og pamfletter der jeg gjenkjenner [Jeremy Hoffs kontroversielle bok 22. juli-profetien](#).

Berge har bakgrunn fra Israelmisjonen, og har i mange år gjort seg bemerket som en kompromissløs forsvarer av staten Israel. Når jeg har oppsøkt ham i dag skyldes det imidlertid at han også har stått frem som talsmann for at vi nordmenn kan være blant etterkommerne av de tapte stammene.

- Noriel betyr «lys fra Gud», forteller han.

- Og «Nor» betyr lys på hebraisk. Norge kan dermed bety «Lysets Rike» eller «Lyslandet», ikke «Veien mot nord» slik det vanligvis tolkes, og navnet kan ha med midnattssolen eller nordlyset å gjøre. På samme måte er det mulig at Island ikke kommer av is, men av den hebraiske stavelsen «is» som har med guddomskraft å gjøre og som vi blant annet finner i navnet Is-rael, og at det viser til de fantastiske naturfenomenene der, med vulkaner og kokende vann som kommer opp av jorden, forklarer Berge engasjert.

Israels tapte stammer

For å henge med i Berges utlegninger kan det være bra med et lite bibelhistorisk avbrekk.

Det gamle testamentet forteller om tolv beslektede stammer som ble omtalt som israellitter og som

alle stammer fra patriarkene Abraham, Isak og Jakob. Etter en kort storhetstid under kong David og hans sønn Salomo ble israellittene splittet i to kongedømmer, Juda og Israel.

Mens de to stammene i Juda ble stamfedre til dagens jøder, ble Israel – der de resterende ti stammene bodde – invadert av assyrerriket rundt 722 f.Kr. Det meste av befolkningen ble deportert østover til dagens Irak, noe som tradisjonelt har blitt forklart som Guds straff for at israellittene hadde begynt å dyrke andre, hedenske guder.

Mens den mest jordnære teorien om hva som skjedde videre er at israellittene rett og slett blandet seg med og gikk opp i befolkningen der de havnet, har det alltid vært dem som har nektet å godta at de ti «tapte stammene» bare ble borte. Ikke minst fordi de fortsetter å bli nevnt i profetier lenge etterpå. Og i minst fire hundre år har en av de vanligste teoriene vært at de vandret nordvestover til Europa. Gjerne til der den som lanserte teorien selv bodde, slik at man kunne få være i slekt med Guds utvalgte folk.

Teorien om at Israels stammer skulle ha migrert til de britiske øyene ble først lansert i England på 1600-tallet. På denne tiden var øyriket en heksegryte der borgerkriger, reformasjon og kamp mellom konge og parlament kastet om på kjente verdier.

Parallelt med disse dramatiske omveltningene kom en sterk religiøs uro. Bruddet med katolisismen og misnøye med den nye anglikanske statskirken (som mange mente ikke fjernet seg langt fra pavekirken) gav opphav til nye sekter. Noen av disse, som baptistene og kvekerne, eksisterer fortsatt, mens andre, som adamittene som ville vende tilbake til Adam og Evas syndefrie tilværelse og derfor møttes nakne, har forsvunnet.

Felles for mange var imidlertid en sterk interesse for bibelske profetier, og en forventning om at Jesu gjenkomst og opprettelsen av Tusenårsriket var like rundt hjørnet.

Fornytt interesse for det gamle testamentet fikk mange til å betrakte reformasjonen som en ny pakt med Gud, og seg selv som et nytt Israel. Blant ytterliggående protestanter ble det vanlig å gi barna sine gammeltestamentlige navn som Ichabod, Abigail og Zerubbabel. I forlengelse av dette ble det agitert for at det «gamle» Israel, altså jødene som var blitt fordrevet på 1200-tallet, måtte få vende tilbake. Noen gikk så langt som å hevde at britene var utvalgt til å oppfylle profetiene om at jødene skulle vende tilbake til Palestina.

De israellittiske øyer

John Sadler (1615-1674) levde på mange måter midt oppe i alt dette. I løpet av livet rakk han både å være medlem av Cromwells parlament og sekretær for lordprotektoren selv, en personlig venn av dikteren John Milton og forkjemper for jødernes rett til å vende tilbake til England.

Sadler var også talsmann for den revolusjonerende tanken at monarkiet bygget på en kontrakt mellom konge og nasjon slik at også kongen var underlagt parlamentet og landets lover. I pamfletten *Rights of the Kingdom* (1649) forsøkte han å vise at maktfordelingsprinsippet hadde en lang historie i England og Skottland, og gikk tilbake til de gamle angelsakserne og til den mytiske kongen Arthur. Det som imidlertid er det viktige for oss her, er at Sadler mente man kunne finne de samme prinsippene i Bibelen, og at dette beviste at det måtte være et slektskap mellom britene og de gamle israellittene.

Denne påstanden om slektskap dukket senere opp hos den irskættede historikeren John Wilson (1799-1871). Men mens Sadler skrev i en tid med revolusjon og opprør mot kongemakten, skrev Wilson mens det britiske imperiet var på høyden av sin makt. Imperiet ble for Wilson nok et bevis for

britenes israelittiske avstamning, ettersom Gud hadde lovet israelittene at de skulle bli et stort og mektig folk.

I *Lectures on Our Israelitish Origins* (1840) hevdet Wilson at de ti stammene hadde vandret fra Irak over Kaukasus til Nord-Europa og blitt stamfedre til briter og andre germanske folk. Wilson brukte en metode som etter datidens standard var vitenskapelig: Ord som lignet hverandre måtte ha samme rot. På denne måten «demonstrerte» han at mange av de vanligste engelske ordene hadde hebraiske røtter. Samme metode ble brukt av Edward Hine (1825-1891), som dermed kom frem til at «Saxons» (saksere) kom fra «Isaac's sons» - Isaks sønner. Likeledes kom «British» fra det hebraiske «B'rit Ish» som betyr «paktens sønner».

Her i Norge finner vi denne typen argumenter blant annet på nettstedet *Mens vi venter*, som drives av adventistekteparet Elin og John Berglund. Her leser vi blant annet at det norske ordet «konge» kommer av hebraisk «kohen», som betyr prest.

Folkeeventyr og Odin

I Grimstad er Oddvar Berge inne på det samme når han mener å finne stammenavnet «Dan» i navn som Danmark, elven Don i Russland og Lon-don.

Oddvar Berge (stående) er, som slipset antyder, en varm venn av Israel. Foto: Kai Eldøy Nygaard (fra [Fri Tanke](#))

Berge har vært hjelpsom nok til å ta med en liten kasse med bøker.

- Snorre skriver i Ynglingesagaen at Odin var en høvding som kom fra Svartehavsområdet, forteller Berge idet han tar frem et eksemplar av Thor Heyerdahls *Jakten på Odin*, der guden og sagnkongen Odin blir sagt å ha vært fra Udunfolket i Aserbajdsjan i Kaukasus.

- I Bibelen står det om en høvding fra Benjaminstammen som het Adin. Det kan ha blitt til Odin. Udunfolket i Aserbajdsjan kan også være samme navn hvis A har blitt til U i stedet for O, forteller Berge.

Neste bok er Asbjørnsen og Moes folkeeventyr.

- Eventyrene har de samme tallene som går igjen i Bibelen; tre, syv og tolv. Soria Moria er Sionsberget og Moriaberget i Jerusalem. Kongsgården som stadig går igjen i eventyrene minner om hvordan jødene alltid har snakket om «neste år i Jerusalem» og om lengselen etter å komme hjem til røttene sine, og hvis vi faktisk har en genetisk tilknytning til dette landet må den samme lengselen

også ligge hos oss.

Som ytterligere indisier viser Berge til den norske rosemalingen, som kan minne om utsmykningen i Salomos tempel. Den norrøne skikken med å legge de døde i hauger med bautasteiner på, som kan også minne om den jødiske skikken med å legge steiner på gravene i stedet for blomster.

- Jakob i Bibelen var den første som reiste en bautastein. Snorre skriver også at før pleide de å brenne likene i Norge, men så begynte de med steinrøyser og bautasteiner, slår Berge fast.

Israelittene drar til Norge

En krønike fra 1500-tallet forteller at danskene kommer fra «Dans stamme» mens jyder og Jylland kommer av «Juda». I 1700-tallets Sverige ble det hevdet at svensker, finner og samer var etterkommere av Issakar-stammen, en oppfatning som for øvrig ser ut til å ha blitt delt av såpass ulike personer som samepolitikeren Henrik Kvandahl (1865-1950) og den finske generalen Carl Gustaf Mannerheim.

Den moderne angloisraelismen ser imidlertid ut til å ha kommet til Norge rundt 1900, sannsynligvis via USA. Alt tyder på at den har hatt et visst gjennomslag i pinsebevegelsen, og sannsynligvis kom hit sammen med denne. En tidlig tilhenger var for eksempel Thomas Ball Barratt, som brakte pinsevekkelsen til Norge i 1906.

Vi finner den blant annet i en pamflett fra mellomkrigstiden utgitt av Benjaminitterordenen, som var en av forløperne for den norske frimurerordenen. I pamfletten hevder ordenen å ha tatt navnet etter «en temmelig utbredt Mening (...) at Nordens Folkeslag skulde nedstamme fra Benjamin, Patriarken Jacobs yngste Søn».

I en tale fra 1941 brukte Vidkun Quisling «den gamle overtro om at Israels stammer i lengst svunne tider hadde funnet tilflukt i Norden» som eksempel på den «intense pro-jødiske og anti-tyske agitasjon» som hadde funnet sted i kristne kretser.

En av de viktigste norske representantene for nordiskisraelisme i mellom- og tidlig etterkrigstid var Albert Hiorth (1876-1949). Han tenkte seg at både jøder og europeiske israellitter skulle rekolonisere Palestina. Hiorth, som var ingeniør, mente også at landet kunne gjøres mer fruktbar ved å bygge en kanal mellom Middelhavet og Rødehavet.

Viktigere var imidlertid meieribestyrer Kristen Døssland (1893-1964). I likhet med angloisraellittene tok Kristen Døssland utgangspunkt i gamle steds- og gårdsnavn som han mente inneholdt spor etter en før-norrøn befolkning. Ut fra dette konkluderte han at Norge hadde blitt bosatt av en av de tapte stammene, som hadde beholdt den israellittiske religionen.

De gamle helligdommene - veene - hadde ifølge Døssland vært viet til dyrkingen av Jah-ve. Og stedsnavn som Loen, Vinje og Jovin kom alle av gudsnavnet Jahve Elohim, som Døssland mente hadde blitt uttalt «Jovi» eller «Lo». Lofoten betydde dermed «Guds fot», og sagnhelten Ragnar Lodbrok - i dag kanskje best kjent fra TV-serien *Vikings* - hadde ikke navnet sitt fra en rustning av dyreskinn, slik vanlige historikere forteller, men fra «Lo(d)» og «brak», altså «Guds torden».

Døssland mente til og med å kunne påvise at gamle innskrifter på Vestlandet var på det han kalte «Sunnmørshebraisk». Dette er ikke ulikt hvordan teologen og «språkforskeren» Geir Aartun i boken *Runer i kulturhistorisk sammenheng* (Pax, 1994) hevdet at gamle runeinnskrifter egentlig var semittiske (og hovedsakelig handlet om sex).

Til tross for at «gotene» eller «Guds folk» forskanset seg i bygdeborger, måtte de gi tapt for indoeuropeere fra Kaukasus i folkevandringstiden som kalte seg æser eller aser. Mens disse også stammet fra israelitter, hadde de blitt til et polyteistisk krigerfolk. Den gamle befolkningen ble delvis assimilert og delvis demonisert som jotner, men mange av skikkene deres levde videre. For Døssland var både Jonsok-feiring (selvfølgelig fra «Jovi») og den norske løven (et gammelt israellittisk symbol) solide beviser på israellittenes liv og virke i Norge.

Kristen Døsslands historieskrivning må sies å være spekulativ, men har satt spor etter seg. Ikke bare regnes han som en autoritet av moderne nordiskisraelitter, hans innflytelse var også tydelig da en lokalhistoriker i 2011 spekulerte i om navnet Jevnaker kunne komme av gudsnavnet Jahve.

En annen disippel av Døssland er den kjente pinsepredikanten Thoralf Gilbrant. I boken *Israel i endetiden* (1999) tar han utgangspunkt i 1. mosebok der hver av de tolv stammene blir gitt en velsignelse som også tjener som karakteristikk. Ifølge Gilbrant er disse karakteristikkene lett gjenkjennelige beskrivelser av dagens europeiske nasjoner.

Jerusalem kaller

En av Thoralf Gilbrants disipler er Oddvar Berge. Og jeg er fremdeles på NORIELs lokaler ved Grimstad og hører Berge legge ut om sammenhenger som overses av de som ikke vet hva de skal se etter.

- Benjamins stammen har en ulv som symbol. Når du kjører fra Jerusalem og ned til Jeriko, i det som var Benjamins område, ser du at de har satt opp et ulvesymbol langs veien. Det er også grunnen til at jeg kjøpte denne utgaven av Snorre. Ser du de to ulvene på omslaget? Uansett, det står i Bibelen at Benjamin har sitt bytte om morgenen, mens om kvelden deler den det ut. Og for tusen år siden var vi på verdenstoppen, vi var kjent som vikinger som røvet og plyndret. Så går det tusen år før Norge er på topp igjen, nå som noen som megler, deler ut fredspriser og vil folk vel - altså slik profetien sier, forklarer Berge.

Berge har selv utgitt pamfletten *Juda Israel og Efraim Israel gjenforenes - Davids falne hytte gjenreises*. Her skriver han om «to staver» som skal settes sammen og bli til en, et bilde som er hentet fra profeten Ezekiel og som etter hans mening viser til Judastammen, dvs. jødene, og de ti andre.

Berge mener at Gud har delt Israel i to, og ledet dem på hver sin sti. De første følger Moses og er dagens jøder, mens de andre beveger seg blant de kristne - usynlige som jøder for omverdenen og seg selv, inntil Gud velger å avsløre hemmeligheten. Selv mener han at han ble ledet av Gud til å lese både Snorre og Bibelen, og i begge bøker fant han beskrivelser av levesett som var speilbilder av hverandre. Slik forsto han at han var en etterkommer av israellittene.

- Er det noen måte man kan vite sikkert om man tilhører Israels stammer? spør jeg, fortsatt litt skeptisk.

- Det er mulig det lar seg påvise genetisk, svarer Berge.

- Men i Bibelen kan du også lese om jødene som var bortført til Babylon, og hvordan Gud la ned i hjertene deres en trang til å reise tilbake til Jerusalem. Jeg tror at det kan ligge noe der. Når Israels statsminister Benjamin Netanyahu snakker om at evangeliske kristne i Norge, USA og andre steder ikke bare er deres beste, men eneste, venner, så kan dette være genetisk. Kanskje Gud har lagt en hjemfølelse ned i hjertene våre slik at vi får lyst til å reise dit og kjenner at det er vidunderlig godt å være der. Himmel og jord møtes, vi kan vandre i mirakler, sier Berge, som selv har besøkt Israel en

lang rekke ganger.

Berge forteller engasjert om sitt siste besøk i Israel, da han var der sammen med en David Rubin, tidligere ordfører i Shilo, en bosetning på Vestbredden. Berge omtaler ham som «et terroroffer som driver en stiftelse som hjelper traumatiserte barn»; et googlesøk viser senere at Rubin er mildest talt ytterliggående: Han vakte oppsikt da han i 2014 tok til orde for at palestinske sivile var å betrakte som fiender og dermed fritt kunne tas av dage om nødvendig.

Uansett fortsetter Berge:

- Rubin hadde et bibelsted han tok frem, der det står at folkeslagene, det vil si de kristne, skal rope fra Efraims fjell: «Kom, la oss dra opp til Sion». Dette betyr at de kristne skal reise dit hvor Gud har sitt sete, sier Berge og legger til at det at de sluttet å valfarte til Jerusalem var en grunn til at israelittene i sin tid ble forvist fra landet.

- Først og fremst vil de kristne som har tilhørighet til de israelittiske stammene og fått dette nedlagt i sitt hjerte få lyst til å reise. Det står i Bibelen at alle folkeslag skal feire løvhyttefesten. Den profetien ser vi allerede i sin begynnelse, idet mennesker fra mer enn 100 nasjoner deltar hvert år, avslutter Berge.

Europeerne - Guds utvalgte folk

Den kombinerte historieleksjonen og bibeltimen hos NORIEL er over, men Oddvar Berges gjestfrihet er på langt nær brukt opp. Han er elskverdig nok til å kjøre meg videre til Arendal der Anders Helge Myhren venter på biblioteket. Myhren er en trivelig mann i svart fleecegenser, med en kledelig hvit bart under nesen.

Anders Helge Myhren er pastor i Evangeliekirken, men for tiden er det lav aktivitet i kirken hans. I stedet er Myhren en aktiv debattant på avisen Vårt Lands diskusjonsforum *Verdidebatt*. Flere ganger har han havnet i medias søkelys for uttalelser om at «den hvite rasen» kan bli utryddet gjennom innvandring og synkende fødselstall. Myhren har også gitt uttrykk for sympati med avdøde Arne Myrdal, grunnlegger av organisasjonen Folkebevegelsen Mot Innvandring (FMI).

Myhrens nettside inneholder et vell av artikler og informasjon, med referanser til både Døssland og Hiorth. Vi benker oss foran den medbrakte datamaskinen min før Myhren tar meg med på en rundreise fra nettsted til nettsted. Han peker på kart med fargelagte felter som viser hvor Israels tolv stammer har hørt hjemme, og vitner om hvordan bitene «falt på plass for ham» for tre år siden. Da hadde han vært kristen i tredivde år, men forståelsen av at han var en etterkommer av israelittene ga ham ny glød i forkynnelsen.

Den samme gløden merkes når han legger ut om skjulte historiske sammenhenger.

- Josef av Arimatea var Jesu onkel, og skipsreder. Det er nærliggende å tro at Jesus seilte med ham i 13-14-årsalderen, til dagens Frankrike og England for å hente tinn. Josefs sarkofag står i Glastonbury den dag i dag. Vi vet at det lå et universitet der som var drevet av druidene. De tilhørte Israels stammer, og underviste blant annet i matematikk. Det er nærliggende å tro at Jesus gikk på denne skolen en tid. Det står ingen ting i Bibelen om at han var snekker, selv om mange tror det. Tvert imot hadde han vært ute i verden og skaffet seg stor viten før han ble døpt og begynte å gjøre undere og tegn, slik at folk som så ham spurte «men er ikke dette Josef og Marias sønn?», sier Myhren og skisserer en mulig reiserute for israelittene med pekefingeren. Eksposisjonen fortsetter:

- Se på vikingene, som vi stammer fra. Ingen snakker om hvor de kommer fra, plutselig var de bare

der. Men vi vet at omkring år 800 år f.Kr. ble det varmere og tørrere i Midtøsten, mens isen begynte å smelte i Europa. Israels stammer kan ha sett at her i nord fantes både vilt og fisk, og muligheter for jordbruk. Det går fint an å dra opp til Europa fra Midtøsten gjennom Kaukasus. Og hva står det i amerikanske pass? «Caucasian!» Den kaukasiske rase, det står det faktisk! Bare det er jo nok til at vi skjønner litt mer av hvor vi kommer fra, ler Myhren.

For Myhren er Bibelen først og fremst en bok om Israels tolv stammer, «en familiebok». Han mener bestemt at israelittene var hvite, og viser til at jøder og hvite europeere har stått for de fleste oppfinnelser og nobelpriser. Jesus vendte seg også først og fremst til israelitter, det vil si jøder og europeere, mens andre folkeslag nærmest fikk være med som et tillegg. Derfor er han kritisk til innvandring. For ham blir ikke-hvite innvandrere, kombinert med aborter på hvite barn, et endetidstegn.

- Bibelen forteller at alle sammen skal vende tilbake til Sion i endetiden. Og jeg har flere ganger tenkt at vi kanskje lever i den tiden nå, med all den innvandringen vi ser. Kanskje blir det så mange innvandrere her om femti år at de overtar hele landet, slik at vi må flykte til Israel?

På spørsmål om de tapte stammene er noe han har forkynt som pastor, blir svaret langt på vei nei. Myhren mener at mange eldre i frimenighetene kjenner godt til norddiskisraelismen, men likevel er det ikke noe man snakker om, og Myhren blir ikke spurt om å få komme og forkyne.

Likevel tar han ikke det så tungt, siden alt er i Guds hender likevel.

- Jeg er ikke egentlig redd for innvandringen. Jeg tror det er noe Gud står bak, og da nytter det ikke å protestere. Men jødene reiser jo til Israel nå, det er masseutvandring fra Frankrike fordi de blir forfulgt. Og hvis innvandrerne tar over her i landet er det ingen andre steder for oss å dra enn Israel der vi kommer fra. Bibelen forteller at dette kommer til å skje, selv om jeg er usikker på om det vil skje nå eller om 200 år, sier Myhren.

Jødene - Satans barn

Selv om Myhren står solid plantet i den angloisraelittiske tradisjonen som har et positivt syn på jøder, kan noe i hans opptatthet av «den hvite rase» og dens overlegenhet få hans variant av norddiskisraelisme til å minne om det som i USA kalles Christian Identity.

USA har tradisjonelt har sett seg som en angelsaksisk nasjon, med en enda større tro på seg selv som utvalgte enn britene noen gang har hatt. Blant amerikanere som ble tiltrukket av angloisraelismen finner vi flere tidlige ledere for pinsebevegelsen, i tillegg til folk som blandet den med andre av tidens motediller, som å finne skjult kunnskap gjennom å regne på pyramidenes mål.

Christian Identity går enda lengre enn å bare anse europeere som Guds utvalgte folk. En gren mener til og med at det bare er den hvite rasen som stammer fra Adam og Eva, mens andre raser er skapt sammen med dyreriket.

Et annet og vel så viktig skille er at Christian Identity snur hele premisset for angloisraelismen og norddiskisraelismen på hodet: Mens det opprinnelige poenget med anglo- og norddiskisraelisme var å gi europeerne en «finere» stamtavle gjennom et slektskap med jødene, anser Christian Identity dagens jøder ikke som israelitter i det hele tatt, men som bedragere. I stedet er jødene etterkommere av khazarene, et tyrkisk folk som konverterte til jødedommen i tidlig middelalder. Noen går så langt som å mene at jødene bokstavelig talt er Satans barn, frukten av at Satan forførte Eva i Edens hage.

Christian Identity er først og fremst et amerikansk fenomen, som trives på den aller ytterste amerikanske høyresiden. Du finner tankegodset blant høyreekstreme militser, nynazistiske skinheads og Ku Klux Klan-folk. Men i internettets tid er ideer mer mobile enn noensinne, og slike ideer dukker også opp i Norge.

En norsk eksponent for slikt tankegods er Åsmund Kaspersen, som i over ti år har drevet magasinet *Innsyn*. I likhet med Anders Helge Myhren er Kaspersen kritisk til innvandring, og mener at kultur- og raseblanding ikke er ønskelig. Imidlertid skiller han lag med Myhren i synet på Israel.

Kaspersen mener at kritikk av staten Israel eller «antydning om at jøder dominerer samfunnet i for stor grad», møtes med ropet «antisemitt, antisemitt!». Ifølge Kaspersen er nemlig de sanne semittene europeerne og araberne, som stammer fra en av Abrahams sønner. De angivelige jødene er derimot khazarer som både stjeler palestinerne land og bruker antisemittismekortet til å fordømme europeiske kritikere, og er således de *virkelige* antisemittene. Kaspersen mer enn antyder at jødene både står bak «pengemakten» i Vesten og kommunismens herjinger i Sovjetunionen.

En annen representant er nettstedet *Grace Panorama* drevet av holocaustbenekteren og UFO-entusiasten Jan Lilleby.

Interessant nok ser ideene også ut til å ha hatt et visst nedslagsfelt rundt Arne Myrdals gamle organisasjon Folkeaksjonen Mot Innvandring. På FMIs nettsider selges bøker av den sørafrikanske Christian Identity-predikanten F.W.C Nesor side om side med nordiskisraellittene Døssland og Hiorth.

Tråder fra Lilleby, Kaspersen og andre møtes hos Jarle Johansen, som frem til 2013 var en av de mest aktive skribentene på konspirasjonsnettstedet *Nyhetsspeilet*. I dag driver han sitt eget nettsted, *Riksavisen*, der han publiserer artikler preget av en gnostisk-inspirert kristen mystisisme. I Johansens univers er vi mennesker åndsvesener som er fanget i den materielle verden. Vi er ofre for sataniske åndsmakter som gjør sitt beste for å holde oss fast på det materielle planet ved hjelp av tanketom underholdning, ateisme og marxisme.

For Johansen har alle former for sosialisme (deriblant sosialdemokratiet) røtter i det jødiske skriftet *Talmud*, som er skapt av falske, khazariske jøder under direkte inspirasjon fra Satan. Homofili, abort og multikulturalisme er selvfølgelig også «talmudjødenes» verk.

Om å være del av Guds plan

Klokken er fem og det er på tide å sette seg på toget tilbake til Oslo. Mens jeg ser det øde, skogkledde indre Agder fly forbi vinduet kan jeg ikke si at samtalene med Berge og Myhren har gjort meg særlig klokere på hvor utbredt nordisk-israelisme egentlig er i dag.

Det har heller ikke henvendelser til forskere på kristendom eller journalister i kristenpressen, som burde kjenne landskapet godt. Flere av de jeg snakker med kjenner en eller flere tilhengere av nordiskisraelisme, men jeg har ikke inntrykk av at de er særlig mange. Likevel dukker det fra tid til annen opp leserbrev og artikler som forsøker å vise at etterkommerne av de tapte stammene lever blant dagens nordmenn.

Det jeg derimot forstår mye mer av nå, er hva dagens nordiskisraelisme springer ut av.

- De som hevder det syn at Israels stammer har druknet i verdens folkehav og har opphørt å eksistere, har hele skriften imot seg, skriver pinsepredikanten Thoralf Gilbrant i boken *Israel i endetiden* (2004). Gilbrant gir jødene en sentral rolle i Guds plan: Opprettelsen av staten Israel i

1948 og jødernes tilbakekomst fra diasporaen er et bevis på at de bibelske forutsigelsene var sanne og at vi lever «i profetiske tider».

For dem som har befattet seg litt med moderne kristen apokalyptikk, er dette kjent stoff. Mens kristne gjerne har lest de bibelske profetiene om «Israel» som noe som handler om kirkens fellesskap, fikk opprettelsen av den jødiske staten i 1948 særlig protestantiske kristne til å bli stadig mer opptatt av Israels og jødernes rolle.

Også i Norge finnes en lang rekke små og store organisasjoner som ikke bare støtter staten Israel fordi man mener det er behov for en jødisk stat, men fordi man mener denne staten er oppfyllelsen av bibelske profetier. Folk i dette kristne miljøet valfarter til Israel og har begynt å feire jødiske høytider som Løvhyttefesten, i tillegg til å aktivt støtte bosettingen moralsk og økonomisk for å på den måten kunne være med på å oppfylle profetiene.

Men som andre beskrevet i denne artikkelen, skiller Gilbrant lag med flertallet av moderne kristne når han forteller at «Israels folk» inkluderer de ti stammene, altså europeerne. Og kanskje ligger noe av svaret her.

Mens angloisraelisme og Christian Identity har blitt brukt til å rettferdiggjøre imperiebygging og hvit makt, virker den nordiskisraelismen vi møter hos Berge, Gilbrant, ekteparet Berglund og andre først og fremst som et ønske om å være del av dramaet man ser utfolde seg.

Ikke bare kan man hjelpe til med å få Israels folk til å vende hjem og slik være med på å oppfylle profetiene, man kan selv få delta i denne hjemkomsten og inneha en rolle i det store endetidsdramaet.

Fotnoter: